

længere finde sig i, at Børnene sidde og sulte.

Det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds (Hornstrup), som jo i øvrigt vilde være med til en Løsning af Sagen, sagde, at han var bange for, at Bekostningen vilde blive for stor paa Landet, idet han blandt andet mente, at det er saa faa, det drejer sig om derude, og som Følge deraf var han bange for, at Udgifterne skulde blive for store. Det forekommer mig nu at være umuligt, at Udgifterne, naar der næsten ingen Børn er, der trænge til Mad, kunne blive for store. Lad os sige, at der i en Kommune er 4 Børn, som ere sultne, som ingen Mad faa i Livet, saa kan det ikke blive nogen overvældende stor Udgift at arrangere sig med en Familie eller med Skolelæreren, som utvivlsomt vil være villig til at skaffe 4 Portioner Mad 3 Gange om Ugen. Det kan ikke blive nogen uoverkommelig Udgift til disse 4 Børn; naar der er faa Børn, maa det blive en lille Udgift. Naturligvis, hvis der er Tale om at indrette store Skolekøkkener og meget andet Apparat, kan det blive en større Udgift, end naar der er faa Børn; men naar man kan indrette sig praktisk, som man dog er i Stand til at gøre, saa er det ikke udelukket, at man kan logere Børnene ind hos Familier eller, som sagt, hos Skolelæreren, og saa kan det gøres paa en i høj Grad billig Maade. Det, at der er Tale om faa Børn, burde derfor ikke virke afskrækkende overfor det ærede Medlem.

Jeg takker i øvrigt det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen), som saa stærkt fastslog Folketingets gamle Standpunkt i denne Sag; det var selvfølgelig et betydeligt bedre Standpunkt end det, som nu gælder.

Jeg skal ikke opholde Tinget længere; da der fra alle Sider, i alt Fald delvis, er udtalt Velvillie overfor Sagen, skal jeg nøjes med disse Bemærkninger og udtale Haabet om, at der under Udvalgsforhandlingerne, hvis det er nødvendigt, maa fremkomme nye Forslag, som vi kunne tiltræde. Som sagt, for os gælder det og har det altid gældt om, at vi ville bidrage til enhver Løsning, der bringer Hovedspørgsmaalet, Børnenes Sult, af Vejen og forhindrer, at den uhyggelige Tilstand, som nu er raadende, fremdeles skal have Lov til at raade.

L. Rasmussen: Jeg vil gerne takke den højtærede Minister for hans Udtalelser. Jeg skønner ikke rettere, end at de i Virkeligheden falde sammen med mit eget Synspunkt.

At den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Stauning) ikke var fuldstændig tilfreds med mine Udtalelser, kan jeg jo vel tænke. Han nævnedes det Ændringsforslag; jeg i Fjor havde stillet, og vilde bruge det som Bevis paa Socialdemokraternes praktiske Maade at tage Sagen paa. Men det, at jeg i Udvalget har stillet et Ændringsforslag, som maaske kan blive den Vej, vi kunne komme ud ad, det beviser jo ikke noget om selve Forslagsstillerens praktiske Maade at arbejde paa.

En Bemærkning vil jeg endnu gerne gøre, og det er i Anledning af en Udtalelse, som faldt fra den højtærede Minister. I Aar høre vi jo ikke fra Ordføreren for Forslagsstillerne noget om, hvordan de have det i Udlandet; jeg tror ikke, han nævnedes Udlandet med et eneste Ord. Han var derimod inde i Palmehaven paa d'Angleterre og andre Steder, men i Udlandet var han vistnok ikke. Den højtærede Minister sagde, at saa vidt han vidste, var der ingen Steder i Udlandet, hvor man praktiserer større Bespisning ved Hjælp af Statens Støtte, og det er maaske rigtigt i Øjeblikket, det ved jeg ikke saa nøje. Men for et Par Aar siden var der et Sted i Udlandet, nemlig i Frankrig — det er ogsaa det hele, som kom ud af denne Henviisning til Udlandet —, hvor man praktiserede Skolespisning ved Hjælp af Statens Støtte. Det vil sige, den franske Lovgivningsmagt har bevilget en Understøttelse til Frankrigs 36,000 Kommuner paa 100,000 Francs aarligt, det vil sige 3—4 Francs til hver Kommune, det er det højeste, man er kommen til i det eneste Land i Udlandet, hvor man i det hele taget har givet sig af med fra Statens Side at støtte Skolebespisningen. Om det nu er bedre, eller man slet ikke har noget i Øjeblikket i Frankrig, ved jeg ikke; men med Hensyn til det praktiske i at blande Staten ind i denne Sag kunne vi i det mindste ikke endnu lære noget af Udlandet.

Hornstrup: Den ærede Ordfører (Stauning) vilde tillægge mig den Mening, at Bekostningen vilde blive for stor paa Landet, fordi der var saa faa Børn der, der trængte til Mad, men det, jeg sagde, var, at der var saa forholdsvis faa Børn, og derfor mente jeg, at Bekostningen vilde blive forholdsvis stor i Forholdet til Børnetallet. Det er ingenlunde givet, at man kan faa Børnene bispiste i Skolen, hos Skolelæreren eller i Skolens Nærhed; det kunde ske, at man kom til at bygge, ja, man vilde sikkert i mange Tilfælde komme til at bygge Skolekøkken, og i saa Fald mener jeg, at